

ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ

Αίτηση εκδόσεως προδικαστικής αποφάσεως που υπέβαλε το Tribunal des Affaires de Sécurité Sociale (δικαστήριο επί υποθέσεων κοινωνικής ασφαλίσεως) της Nanterre με απόφαση της 11ης Μαρτίου 1986, στην υπόθεση Maria Frascogna κατά Caisse des Dépôts et Consignations (Ταμείο Παρακαταθηκών και Δανείων)

(Υπόθεση 256/86)

(86/C 285/05)

Με απόφαση που εξέδωσε στις 11 Μαρτίου 1986 στην υπόθεση Maria Frascogna κατά Caisse des Dépôts et Consignations και η οποία περιήλθε στη γραμματεία του Δικαστηρίου στις 9 Οκτωβρίου 1986, το Tribunal des Affaires de Sécurité Sociale της Nanterre ζητεί από το Δικαστήριο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων την έκδοση προδικαστικής αποφάσεως.

Το Tribunal des Affaires de Sécurité Sociale της Nanterre ζητεί από το Δικαστήριο να αποφανθεί επί του ακολούθου ερωτήματος:

Το ειδικό επίδομα γήρατος εμπίπτει στο καθ' ύλην και στο προσωπικό πεδίο εφαρμογής του κανονισμού (ΕΟΚ) αριθ. 1612/68 της 15ης Οκτωβρίου 1968 περί της ελεύθερης κυκλοφορίας των εργαζομένων (ΕΕ ειδ. έκδ. 05/001, σ. 33).

Προσφυγή της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων κατά της Ιταλικής Δημοκρατίας, που ασκήθηκε στις 15 Οκτωβρίου 1986

(Υπόθεση 257/86)

(86/C 285/06)

Η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενη από τον Giuliano Marengo, μέλος της νομικής υπηρεσίας της, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο το Γεώργιο Κρεμλή, κτίριο Jean Monnet, Kirchberg, άσκησε ενώπιον του Δικαστηρίου των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στις 15 Οκτωβρίου 1986 προσφυγή κατά της Ιταλικής Δημοκρατίας.

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Δικαστήριο:

— να αναγνωρίσει ότι η Ιταλική Δημοκρατία παρέβη τις υποχρεώσεις που απορρέουν από το άρθρο 14 παράγραφος 1 στοιχείο α) της έκτης οδηγίας του Συμβουλίου της 17ης Μαΐου 1977 περί του φόρου προστιθεμένης

αξίας, καθώς και από το άρθρο 95 της συνθήκης, προβλέποντας την επιβολή ΦΠΑ στα εισαγόμενα δωρεάν δείγματα ασήμαντης αξίας, ενώ για τα ανάλογα δείγματα εγχώριας παραγωγής προβλέπει τη μη επιβολή του φόρου αυτού·

— να καταδικάσει την καθής στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι και κύρια επιχειρήματα

Η διάκριση που δημιουργεί το DPR (Προεδρικό Διάταγμα) 24 της 29ης Ιανουαρίου 1979 συνιστά παράβαση του άρθρου 14 παράγραφος 1 στοιχείο α) της έκτης οδηγίας του Συμβουλίου της 17ης Μαΐου 1977 περί εναρμονίσεως των νομοθεσιών των κρατών μελών των σχετικών με τους φόρους κύκλου εργασιών — κοινό σύστημα φόρου προστιθεμένης αξίας: ομοιόμορφη φορολογική δάση. Το προαναφερθέν άρθρο 14 της οδηγίας αποτελεί περίπτωση εφαρμογής του κανόνα του άρθρου 95 της συνθήκης όσον αφορά το εμπόριο μεταξύ των κρατών μελών. Συνεπώς, καθόσον ο ΦΠΑ επιβάλλεται στις εισαγωγές από τα άλλα κράτη μέλη, συντρέχει παράβαση και της διατάξεως αυτής.

Ωστόσο η οδηγία δαίνει πέραν του άρθρου 95 κατά το ότι εφαρμόζεται σε όλες τις εισαγωγές, ακόμη και τις προερχόμενες από τρίτες χώρες.

Όταν η Επιτροπή κίνησε τη διαδικασία αναγνώρισεως της παραβάσεως, οι ιταλικές αρχές, οι οποίες αρχικά είχαν επισήμως ερμηνεύσει τη νομοθεσία υπό την έννοια ότι θεσπίζει διαφορετική μεταχείριση μεταξύ εσωτερικών συναλλαγών, αφενός, και εισαγωγών κάθε προελεύσεως, αφετέρου, (δλέπε παραρτήματα I και II), ενθυμήθηκαν τη σύμβαση της Γενεύης της 7ης Νοεμβρίου 1952 και θεώρησαν ότι μπορούν να εξαιρέσουν από το ΦΠΑ τις εισαγωγές από χώρες που έχουν προσχωρήσει στη σύμβαση αυτή, μεταξύ των οποίων περιλαμβάνονται και όλα τα κράτη μέλη της Κοινότητας.

Τούτο, ωστόσο, δεν επιτρέπει να θεωρηθεί ότι έπαυσε η παράβαση. Πράγματι, αφενός οι ιταλικές αρχές αναγνωρίζουν ότι εξακολουθεί να υπάρχει διάκριση σε βάρος των εισαγωγών από τις χώρες που δεν έχουν προσχωρήσει στη σύμβαση της Γενεύης. Αφετέρου, ακόμη και για τις χώρες που έχουν προσχωρήσει στην εν λόγω σύμβαση, πρόκειται για περιστασιακή λύση που δεν κατοχυρώνει τα δικαιώματα των εισαγωγέων, οι οποίοι δυσχερώς θα μπορούσαν να προβάλλουν τα επιχειρήματά τους ενώπιον των δικαστηρίων, προκειμένου να αντιμετωπίσουν ενδεχόμενη φορολόγηση.